

Nya horisonter

Nathalie Demir, E2B 2015

Oron hade varit där hela tiden. Vi försökte att inte prata om det, trots att det var det enda vi tänkte på. Första gången kom som en chock för hela byn. Vi var hjälplösa, hade ingen vi kunde vända oss till. Luften blev värre för varje gång de släppte nya bomber. Min lillebror hade svårt att andas. Mamma försökte dölja sin smärta och gick till köket varje gång hon behövde gråta, det visste jag, även om det var meningen att ingen skulle se. Pappa bråkade mycket med sin bror. De gick ut på kvällarna och diskuterade vad som skulle hända härnäst. Farbror blev arg när pappa sa att vi skulle behöva fly, vi inte fick visa någon rädsla eller ge upp. Jag är en flicka, från en plats jag kallar hem. Mitt namn spelar ingen roll, min historia delar jag med många.

Hela tiden sa de att allt skulle bli bra, att allt snart skulle vara över. Jag skulle få börja skolan igen och pappa skulle få tillbaka sitt jobb hos guldsmeden. Min bror hade precis fyllt fyra. Jag var fjorton. På nätterna brukade jag hålla om honom när han blev rädd. Jag sa att soldaterna utanför aldrig skulle våga göra oss illa. Jag kunde sällan sova. Mina tankar och kaoset utanför gjorde det omöjligt. Igår dog en flicka i min by, Amelia. Hon och jag hade varit bästa kompisar sen vi började i samma klass för sex år sedan. Mamma sa att hon dog i sömnen, men jag visste att det inte var sant. För jag såg när det hände. Jag såg hur en av soldaterna, han som slagit pappa i ansiktet och gjort honom blå runt ögat, lyfte sitt gevär mot Amelia och satte en kula i hennes bröst. Jag låg bakom en buske och höll för andan. Jag kunde inte röra på mig. När jag såg hennes hjälplösa, tunna kropp falla var det som att han hade satt en kula i mig med. Kanske önskade jag att han hade gjort det. Jag låg kvar i busken hela natten, vågade inte flytta på mig.

Doften av nybakat bröd gjorde mig varm i hela kroppen. Jag och min bror satt på en madrass i vardagsrummet och lekte med hans spelkolor. Jag visste inte om han var berörd av allt som hände runt om kring. Jag ville inte att han skulle vara det. Han var ett barn, och barn skulle vara barn. Han skulle leka och busa, inte ha några bekymmer i världen. Jag älskade honom så mycket att det gjorde ont. Och den smärtan var den bästa jag visste. Jag gick upp från madrassen och gick in till köket. Mamma stod och gjorde i ordning kvällsmaten och verkade inte märka att jag stod där. Jag tittade på henne. Hennes bekymrade ansikte, de mörka ringarna under hennes ögon, hårslingan som letat sig ur hennes slarvigt knutna sjal och fastnat på hennes spruckna läppar, hennes lätt kutade rygg och hennes ådriga händer. Mamma var inte särskilt gammal, men hennes yttre hade vuxit om henne för länge sedan. Varje rynka i hennes ansikte, varje ärr på hennes händer, allt var en del av hennes historia. Hon var i min ålder när hon fick mig, pappa var nästan dubbelt så gammal. Jag hade förstått om pappa blivit besviken när jag föddes, jag var ju trots allt en tjej. Att få en pojke bringade en helt annan heder till familjen. Han skulle växa upp och gifta sig, föra familjens namn vidare, kunna utbilda sig och skaffa ett bra jobb. Men jag var en flicka, jag hade tur att få börja i skolan, men mina studier skulle inom kort avbrytas för giftemål och min framtid skulle bestå av att föda barn åt mannen mina föräldrar valt ut åt mig.

Den här kvällen var inte vilken kväll som helst. Hela veckan hade kretsat kring denna kväll. För ikväll skulle vi göra det som farbror hade varit så emot sen idén kom på tal för första gången, i vardagsrummet när de vuxna trodde att alla barnen sov. Ikväll skulle vi fly. Allt var

planerat. Pappa hade skrivit ner allt i sitt lilla svarta block med röda detaljer längst fästena, samma block som jag brukade rita i när jag var yngre. Hur mycket kunde man ens få plats med i det lilla blocket?

Allt fanns där. Alla telefon nummer till pappas släktingar i Sverige, alla tågbiljetter i det lilla hemliga facket på den sista sidan i blocket, alla vägbeskrivningar, till och med några enkla fraser och ord på svenska. Svenska. Skulle jag behöva lära mig ett nytt språk? vart låg ens Sverige? Jag viste att det var kallt där, det hade jag hört förut. Sverige. Hur skulle vårt nya liv i Sverige se ut? Fanns det soldater i Sverige med?

Som gick utanför ens fönster på kvällarna och gjorde så att barn inte kunde sova? Nej det fanns det inte. I Sverige var det fred. Där fanns inga bomber. Där sköts inte flickor som hette Amelia på gatan. Där behövde man inte gömma sig i en buske och vara rädd för att andas. Där skulle allt bli bra.

Mamma sa alltid att allting inte alltid blev som planerat, men att allting alltid hände av en anledning. Så därför var det meningen att jag skulle bli ensamast i världen just den här kvällen.

Jag hade blivit tillsagd att gå och lägga mig en stund innan vi skulle ge oss av senare under kvällen. Det skulle bli en lång natt och pappa sa att vi behövde all energi vi kunde få. Allt vi ägde, som vi hade möjlighet att bära med oss, var packat i säckar och det mest värdefulla var tryggt förvarat i farbrors fina, svarta läderportfölj. Dom sa att det skulle ta en vecka att ta oss till Sverige. Sex dagar om vi hade tur. Ikväll skulle början på ett nytt liv ta fart, hur trodde de att jag skulle kunna sova? Jag kunde inte ens blunda, jag låg med ögonen öppna, klarvakna och stirrade upp i de mörka taket. Jag visste inte vad jag kände. Jag var så fylld av känslor. Rädsla, lycka, ångest, nervositet, allt på samma gång.

Sedan kom det. Bara sådär, utan någon förvarning. Först en bedövande explosion, efter, bara ett ilande tjut. Allt gick så fort, ändå tog det en evighet. Allt var så stilla, ändå välte hela världen. Hela min värld. Allt gör ont, allt gör så ont, allt gör så väldigt, väldigt ont. Snart släpper det, och jag kan äntligen stänga mina klarvakna ögon.

Snart vaknar jag igen. Det är min brors skrik som väcker mig. Det är allt jag hör. Det går inte att se något genom den tjocka grå dimman. Jag försöker flytta på mig, men det är omöjligt. Den tunga cementen, träbitarna och metallen som ligger över mig gör det omöjligt. Jag kippade efter lite luft, försökte ta några andetag. Jag kommer! Storasyster kommer! Snälla sluta skrika, jag ska rädda dig. Snälla, jag kommer. Snart pressas jag sönder, jag hör hur ett av mina revben knäckas, jag mår illa. Nu dör jag. Nu är det nära, det enda som håller mig kvar är hans röst. Jag vet inte hur länge jag ligger där, på den iskalla marken med hela världen liggandes ovanpå mig. Jag försöker dra ut min ena hand, känner hur huden skavs av när den pressas mot cementen. När första armen är ute blir det lättare att krypa ut med resten av kroppen. Smärtan bedövar hela mig. Nu känner jag inget längre, tur det. Jag släpar mig fram, det fortaste jag kan, mot min brors gälla skrik som nu tonat ut i ojämna, ansträngda andetag. Han har hamnat mellan två cementblock. Jag tar i allt vad jag har, aldrig har jag känt mig så svag. Jag lyckas flytta ett av blocken, aldrig har jag känt mig så stark. Jag lägger honom i mitt knä, men han rör sig inte. Jag bar bort honom till där mamma och pappa låg. Mina ben orkade knappt hålla mig uppe. Röken och dimman började lätta, men mina tårar och mörkret gjorde det fortfarande svårt att se. Jag försökte torka bort smutsen och blodet från mammas ansikte, slöt hennes ögon, men hade svårt att kontrollera mina skakande, såriga händer. Pappa, den

starkaste, modigaste personen jag viste, helt plötsligt så svag, så hjälplös. Men i deras ansikten såg jag fred. Varför låg inte jag där med dem? Utan dem var jag inget. Byn var förstörd, jag var förstörd.

Jag såg ut mot platsen jag växt upp i, platsen jag kallat mitt hem i hela mitt liv. Att det var så enkelt att förstöra så mycket för så många. Vad hade vi gjort för att förtjäna det? Vad tjänade dem på det? Jag mindes hur det var innan. Innan första attacken, innan soldaterna, innan oron, innan mamma gick ut till köket för att gråta, innan pappa bråkade med farbror. Då jag fortfarande kunde sova på nätterna, då jag fortfarande kunde gå i skolan, leka med Amelia. Då jag hade ett hem, då jag hade allt.

Jag la mig ner bredvid mamma, andades in hennes doft, höll om min bror. Bad en bön jag lärde mig när jag var liten, väntade på att freden skulle synas i mitt ansikte med. En gång var min familj vid liv, nu var jag ensamast i världen.

Så vad skulle hända nu? Skulle jag ligga här och vänta? Skulle jag aldrig få komma till Sverige, uppleva fred? Var det så här allt skulle sluta? Det var inte så det var planerat. Men jag viste ju vad mamma hade sagt. Det är sällan saker blir som planerat, men allt händer av en anledning. Så vad var den här anledningen? Varför hände precis det värsta som någonsin skulle kunna hända? Just nu, just då, just här. Varför? Kanske var det upp till mig att ta reda på det. Kanske... nej, nej Gud, vad tänkte jag ens... eller? Jag kröp närmare pappa. Sträckte mig efter hans jackficka, fick tag på den, det lilla, svarta blocket, med röda detaljer längst fästena, som jag brukade rita i när jag var mindre, som skulle ta mig till Sverige. Jag låg kvar där några sekunder, minutrar, kanske timmar. Andades in, andades ut. Stängde mina klarvakna ögon för sista gången på platsen jag alltid skulle kalla mitt hem. Samlade kraft för att resa mig upp. Jag hade bestämt mig. Hejdå älskade familj, älskade, älskade familj. Vi ses i himlen.

Det hade hunnit bli gryning. Solen smekte långsamt över vad som var kvar av byn. Strålarna träffade mig i ansiktet, gjorde mig varm i hela kroppen, precis som mammas nybakade bröd. Även om jag kisade kunde jag inte se den långa vägen framför mig. Det kunde ingen. Nu fanns det ingen återvändo, jag hade inget att komma tillbaka för. Det här var meningen. Den ojämna vägen gav mig blåsor under mina bara fötter, min arm var sin dubbla storlek och allt inuti mig var trasigt. Men inget av det skulle spela någon roll. Jag höll hårt i det lilla blocket, höll hårt i mitt hopp.

Första gången kom som en chock för hela byn. Vi var hjälplösa, hade ingen vi kunde vända oss till. Luften blev värre för varje gång de släppte nya bomber. Min lillebror hade svårt att andas. Det här var inte första gången. Min lillebror andades inte. Jag är en flicka från en plats jag kallar hem. Mitt namn spelar ingen roll, min historia delar jag med många. Hemma finns inget kvar, det är därför jag behövde ge mig av. En gång var jag ensamast i världen, nu fanns allt jag älskat, inom mig. En gång önskade jag att soldaten satt en kula i mig med, nu var jag tacksam för att jag fick leva. Aldrig skulle jag glömma, aldrig ville jag glömma. Mina minnen var allt jag hade kvar. Allt var en del av mig, precis som mammas ärr, var mina sår ett kapitel min historia. Jag är en flicka från en plats jag kallar hem.

Så började min resa. Min resa. Vår resa. Min lillebrors, mammas, pappas, farbrors, Amelias. Allas. Alla var här, alla skulle dit. Alla skulle dit, med mig. Vi var på väg mot nästa kapitel, på väg mot Sverige, på väg mot nya horisonter.

